

Arts Birgit gaat altijd tot het uiterste om haar cliënten te helpen met hun kinderwens. Maar deze keer gaat ze te ver...

Een LEGE PLEEK

THRILLER

SOPHIE WESTER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

In de verte ziet hij de zwaailichten dichterbij komen. Het geronk van de helikopter boven het zwarte water voedt zijn paniek, alsof zijn hartslag synchroon loopt met het geluid. Aan de overkant van de plas komen de zwaailichten tot stilstand. Hij kan hier niet blijven staan wachten, dan wordt hij gek. Gejaagd begint hij langs de oever te rennen in de richting van de lichten. De modderige strook is drassig en glad. Hij struikelt ergens over en verzwikt zijn enkel. Die begint meteen pijnlijk te steken, maar hij moet door. Hij moet weten of ze nog leeft en hoewel hij niet gelovig is, merkt hij dat hij bidt tot iets wat groter is dan hij. Laat haar dit overleven, alsjeblieft, laat haar nog leven. Bij elke stap die hij zet, blijft hij deze woorden als een mantra herhalen.

De lichten verderop komen langzaam dichterbij en hij hoeft niet ver meer als het pad opeens afbuigt. Hij kan niet zien waar het heen gaat, maar het is overduidelijk niet de kortste weg. Hij wil gewoon verder langs de oever, maar een afzetting van prikkeldraad verspert de weg. Hijgend laat hij zijn blik over het water gaan. De helikopter cirkelt nog altijd boven de plas, het doordringende geratel doet pijn aan zijn oren en maakt nadenken bijna onmogelijk. Zoeklichten zwerven onrustig over het oppervlak en in een flits ziet hij een bootje drijven. Zijn maag knijpt samen. Is ze daar, in het koude donkere water?

Wanhopig buigt hij het prikkeldraad zo ver mogelijk uiteen. Het scherpe ijzerdraad haalt zijn handen open, maar het kan hem niets schelen. Hij moet naar haar toe. Moeizaam worstelt hij zich

door de krappe opening. De rug van zijn jas blijft hangen, maar hij rukt tot hij de stof hoort scheuren en belandt op handen en knieën aan de andere kant in de modder. Als hij overeind komt en gewicht op zijn pijnlijke enkel zet, kreunt hij.

Hij is nu zo dichtbij dat hij figuren kan onderscheiden. Reddingswerkers in oranje hesjes dragen iemand uit het water. Het lichaam wordt met vereende krachten op een klaarstaande brancard gehesen en toegedekt met een donker zeil. Daarna loopt iedereen weg van de brancard. Het koude zweet breekt hem uit en hij voelt zich misselijk. Hij slaat zijn handen in elkaar en kijkt omhoog naar de heldere maan. O, alsjeblieft, laat dat niet Birgit zijn.

DEEL I – LITTEKEN

*Disarm you with a smile
And leave you like they left me here
To wither in denial
The bitterness of one who's left alone
Ooh, the years burn*

The smashing pumpkins – 'Disarm'

1.

Birgits hart slaat een slag over als ze de grote, blonde man voor haar deur herkent. Sander Huisman. Wat doet hij nou hier? Ze overweegt om nog snel het portiek van de burens in te duiken, maar hij heeft haar al gezien.

Met open armen loopt hij op haar af. ‘Hé, daar ben je! Ik heb net bij je aangebeld, maar er was niemand thuis.’

‘Nee, ik kom net uit mijn werk.’

‘Ja, dat snap ik. Je zult wel denken: wat komt die nou doen?’ Sander zoent haar op haar wang, waarna hij haar stevig omhelst. Hij ruikt nog hetzelfde. ‘Wat zie je er goed uit! Je bent echt niets veranderd.’

‘Jij ook. Je bent ook niks veranderd, bedoel ik,’ stamelt ze.

Hij lacht zijn prachtige tanden bloot. ‘Misschien had ik je beter eerst even kunnen bellen, maar dat vond ik ook lastig en toen dacht ik: ik ga gewoon langs.’

‘Ja, tuurlijk.’ Ze haalt een hand door haar haar. ‘Eh, wil je binnenkomen?’

Samen lopen ze door de ruime hal en terwijl ze op de lift wachten, kijkt Birgit tersluiks naar Sanders gezicht. Op een paar lachrimpels bij zijn ogen na ziet hij er nauwelijks ouder uit. Hij vangt haar blik en schenkt haar een scheef glimlachje, dat haar onmiddellijk terugwerpt in de tijd. Een nerveuze kriebel schiet door haar maag en ze is blij als het belletje van de lift klinkt en de deuren openschuiven.

In het halletje van haar appartement neemt hij galant haar jas

aan, alsof zij degene is die op bezoek komt, en weer is ze even van haar à propos. Ze houdt de deur naar de woonkamer voor hem open. ‘Kom verder.’

Op zijn gemak wandelt hij door de woonkamer, die ze heeft ingericht in verschillende tinten beige en bruin. Geen planten, geen felle kleuren en geen overbodige accessoires. Licht gespannen probeert ze hem te peilen, maar hij houdt zijn gezicht keurig in de plooi. Bij de hoge ramen aan de straatkant blijft hij staan, hij voelt even aan de stof van de gordijnen en kijkt naar beneden. ‘Wat woon je hier mooi, zo in het centrum van Utrecht!’

Ze glimlacht; hij is nog altijd even subtiel. ‘Dank je, dat vind ik zelf ook.’

Het kleinschalige appartementencomplex ligt in een gezellig drukke straat waarin grote platanen worden afgewisseld met ouderwetse lantarenpalen. Aan de overkant zitten een Italiaanse delicatessenzaak, een kleine ouderwetse speelgoedwinkel, een schoenenwinkel met een enorme etalage en een bedrijvig koffiezaakje. Ze is nog steeds ontzettend blij dat ze hier iets heeft kunnen kopen.

‘Wil je iets drinken?’ vraagt ze.

Sander draait zich naar haar om. ‘Ja, lekker, doe maar een theetje.’

Ze trekt haar wenkbrauwen op als ze naar de keuken loopt. Zelf snakt ze naar een glas wijn. Had hij inderdaad maar even gebeld, dan had ze zich kunnen voorbereiden, maar hij heeft haar volledig overvallen. Ze maakt het bovenste knoopje van haar blouse los. Het moet maar zo.

Ze zet de thee op een onderzettertje voor hem neer en gaat naast hem op de bank zitten. Hij kijkt haar aan met die onderzoekende blik van hem. Dat lange, indringende oogcontact maakte haar altijd een beetje zenuwachtig, maar nu beantwoordt ze zijn blik.

‘Het is nogal persoonlijk, Bir, ik vind het lastig. Ik steek maar gewoon van wal, oké? Ik begrijp heel goed dat het voor jou nog-

al uit de lucht komt vallen. Dat ik na zo'n lange tijd weer contact zoek, bedoel ik. Ik heb er ook lang over nagedacht, maar ik kan gewoon niet anders.' Sander zucht en wrijft met zijn hand over de stoppels op zijn kin.

Nu pas valt het haar op dat hij ook heel zenuwachtig is. Ze schuift wat dichters naar hem toe en pakt zijn hand, die klam is. Hij knijpt meteen dankbaar in de hare en legt zijn vrije hand op haar bovenbeen. Er trekt een aangename rilling door haar lijf.

'Ik verwachtte je inderdaad absoluut niet, maar ik ben heel blij dat je er bent. Zal ik eerst iets sterkers voor je inschenken? Een lekker glas wijn of een whisky misschien?'

'Nee, echt niet, dank je. Annabel zou me vermoorden!'

Birgit kijkt hem aan. Meent hij dit nou? 'Dus jullie zijn nog steeds samen?'

'Ja, al meer dan dertien jaar en we willen heel graag een kindje.' Hij wendt zijn blik af en staart even naar het theeglas op de onderzetter. 'Maar dat wil dus niet lukken. Inmiddels zijn we door onze behandelingen heen, een vervolg wordt niet meer vergoed.'

Als verlamd zit ze op de bank. Sander kijkt haar weer aan, maar ze is niet in staat te reageren. Haar brein lijkt te blokkeren en ze moet al haar wilskracht gebruiken om zich te herpakken; normaal doen, ademhalen, terugpraten.

'Wat fijn voor je, Sander,' zegt ze. 'Dat het zo goed gaat tussen jullie, bedoel ik. En wat ontzettend rot dat jullie niet zwanger kunnen worden samen.'

'Nou... Daarom ben ik dus hier. Jij bent de beste, Bir, met jouw hulp zou het zeker lukken, daar ben ik van overtuigd. Maar we kunnen geen nieuwe behandelingen betalen. Het is gewoon te duur. En toen dacht ik... Ik hoopte... Je mag nee zeggen, natuurlijk.' Sander kijkt weg en balt zijn grote handen tot vuisten. De niet-gestelde vraag hangt tussen hen in en de stilte wordt steeds pijnlijker.

Dan hoort ze zichzelf zeggen: 'Joh, ik snap het. Ik zal kijken wat ik voor jullie kan doen, oké? Ik vraag jullie dossier op en zodra

ik meer weet, bel ik je. Onze receptioniste kan jullie dan op korte termijn inplannen.'

Sander glundert van oor tot oor en knijpt even in haar hand. 'O, Bir, ik wist wel dat je me zou helpen. Je bent geweldig!' Hij staat op. 'Ik kan niet wachten om Annabel het goede nieuws te vertellen. We zien elkaar snel weer!'

Beduusd komt ze overeind om hem uit te laten.

Als ze even later de deur achter hem dichtdoet, staat ze te trillen op haar benen. Waarom heeft ze in godsnaam beloofd om hem te helpen? Ze schopt haar hoge hakken uit, loopt naar de keuken en schenkt een groot glas wijn in, waarmee ze aan de bar van het kookeiland gaat zitten. In de glazen balkondeuren ziet ze haar reflectie en automatisch trekt ze haar schouders naar achteren. Het is te warm in de keuken. Ze zet het raam open en ademt de frisse avondlucht diep in. De sfeervol verlichte binnentuin ligt er roerloos bij. Misschien kan ze er nog onderuit, ze heeft toch alleen gezegd dat ze zal kijken wat ze kan doen? Ze voelt een knallende hoofdpijn opkomen. Met grote slokken drinkt ze haar glas leeg en ze kijkt op haar horloge; Mathieu zou thuis moeten zijn. Ze pakt de fles wijn van de bar, schiet haar sloffen aan en steekt het halletje over naar zijn appartement.

Ze wil net nog een keer op de deur kloppen als die ineens openzwaait.

Mathieu kijkt haar stralend aan. 'Stond je soms op de uitkijk? Ik kom echt net binnenlopen.'

Birgit kust hem op zijn wang. 'Ik ruik het, je stinkt nog naar Afrika.'

'Afrika stinkt niet.' Mathieu trekt aan zijn boord en steekt zijn neus in zijn trui. 'Maar ik wel. Ik stond eigenlijk op het punt om onder de douche te stappen.'

Birgit loopt langs hem heen de gang door naar de keuken en zet de fles wijn op het kookeiland. 'Doe dat maar eerst. Heb je al iets gegeten?'

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, nog niet aan toegekomen.’

‘Zal ik iets voor ons bestellen, of heb je andere plannen?’

‘Nee joh, ik ben bekaf van de reis. Morgen stort ik me pas weer in het nachtleven.’

Ze grinnikt. ‘Schiet maar op, anders is de sushi er voordat jij uitgedoucht bent.’

Een stuk sneller dan ze van hem gewend is, komt Mathieu de woonkamer weer in lopen. Hij droogt zijn dikke, donkere haar af. ‘Man, wat is het toch een genot als er warm water uit de kraan komt.’

Birgit rolt met haar ogen. ‘Als jij de hele avond de nederige tropendokter gaat uithangen, ben ik zo weer weg, hoor.’

‘Waar wilde je naartoe gaan dan?’ vraagt hij plagerig. ‘Je hebt geen andere vrienden.’

Ze duwt hem tegen zijn schouder. ‘Precies. En daarom is het des te erger dat jij te pas en te onpas naar een of ander ontwikkelingsland vertrekt. Misschien moet je toch eens een echte baan overwegen. Er zijn hier ziekenhuizen genoeg.’

‘Je weet best dat ik dat nog lang niet van plan ben. Ik vind het veel te leuk om de rol van de grote weldoener te spelen.’

Birgit haalt haar schouders op. Mathieu komt uit een absurd rijke familie die een vermogen heeft vergaard met vastgoed of verzekeringen of zoiets. Hij praat er niet graag over, maar ze weet dat hij zich nooit zorgen zal hoeven maken over geld. Daarom plaagt ze hem graag met zijn goededadendrang: lekker makkelijk om de filantroop te spelen als je de enige erfgenaam van een gigantisch familiekapitaal bent. Maar ze weet dat ze hem daarmee tekortdoet; hij is de meest betrokken en bevlogen persoon die ze kent. De stichting die hij heeft opgericht helpt streekziekenhuizen in afgelegen delen van Afrika aan apparatuur en inventaris. Operatietafels die in westerse ziekenhuizen bijvoorbeeld worden afgeschreven kunnen ze daar nog goed gebruiken. Om een vinger

aan de pols te houden en erop toe te zien dat alles goed terecht-
komt, bezoekt hij de ziekenhuizen regelmatig.

Mathieu ploft naast haar op de bank en slaat een arm om haar
heen. 'Is er hier nog iets spannends gebeurd?'

'Nou, Sander stond net opeens bij me op de stoep.'

Mathieu trekt zijn wenkbrauwen op, maar voordat hij iets kan
zeggen wordt er aangebeld.

Birgit staat op van de bank. 'Dat is de sushi, ik ga wel. Pak jij
voor jezelf een biertje? Ik heb nog wijn.'